

Zijn we te geobsedeerd door kleurbewerking?

Misschien behoor jij ook tot diegenen die de huidige trend volgen en zoveel mogelijk in postproductie willen doen. We schieten onze beelden in log, of misschien RAW, om de maximale mogelijkheden voor color grading open te houden. Maar willen of moeten we altijd onze beelden bewerken? Dit is de mening van Roland Denning.

Laat ik eerst verduidelijken wat ik bedoel met grading. Ik heb het niet over eenvoudige kleurcorrectie, of "tweaken" (optimaliseren) van de niveaus om het beeld een beetje meer punch te geven, of compenseren voor iets ongelijke belichtingen. We doen, of moeten dat doen, als onderdeel van ons werk.

Als ik het over grading heb, denk ik echt aan het creëren van een look, die een goede color suite (post-productie montagestudio speciaal voor color grading van video's) vereist met een gekalibreerde monitor en een ervaren colorist; essentieel voor wie streeft naar een beter resultaat. Als je denkt dat je dit gemakkelijk zonder kan doen, dan ben je nog nooit in een professionele color suite geweest.

De meeste films van de lezers van dit artikel zijn echter bestemd voor het bekijken op het internet, niet voor tv of bioscoop. Ik zou een gok kunnen wagen door te stellen dat velen van jullie de films afwerken op een gewoon computerscherm of een niet gekalibreerde monitor, en daar is niets mis mee zolang je tevreden bent met het resultaat. Dit is hoe de meerderheid van de bewegende beelden worden gemaakt en bekeken dezer dagen en, om eerlijk te zijn, het gemiddelde home computerscherm heeft de neiging om meer consistent in kwaliteit te zijn dan de gemiddelde home tv, vooral omdat de tv de consument meer opties biedt om het beeld volledig te verknallen.

Maar ik dwaal af. Als je echt creatief wilt zijn met je beoordeling, dan heb je echt een colorist en een color suite nodig. Het is immers wanneer je dingen tot het uiterste wil brengen (en dat is vaak wat creatief zijn betekent) dat je in de problemen kan komen. Ik denk dat een deel van de huidige obsessie met home grading en, in het bijzonder, het schieten in RAW, is ontstaan onder invloed van de fotografen die zijn toegetreden tot de videowereld via DSLR en spiegellose camera's. Als je serieuze foto's wilt schieten, ben je vrijwel zeker aangewezen op RAW - maar is er een cruciaal verschil tussen foto's en film. Bij foto's is elk shot in het algemeen een op zichzelf staand beeld en wil je er het meeste uit halen. Met video is consistentie van shot tot shot het belangrijkste. In commercials of dramafilms is de look alles en je wilt dat elk shot individueel goed is. Maar geldt dat voor iedereen? Hoe zit het in een documentaire?

Documentaires - Het gaat niet echt over 'de look'

Bij het opnemen van een observationele documentaire of werk dat grotendeels is samengesteld uit interviews, is de situatie anders. Wat je nodig hebt, in de meeste gevallen, is dat je beelden 'natuurlijk' of 'realistisch' over komen. We laten het publiek immers de 'echte wereld' zien. Ik zet die termen tussen haakjes, omdat ze natuurlijk subjectief zijn. We hebben allemaal onze voorkeuren, of het nu voor helder en kleurrijk is of eerder voor donker en gedempt. Wat we waarschijnlijk niet willen, is kiezen voor een stijl die afbreuk doet aan het onderwerp. Natuurlijk zijn er altijd uitzonderingen (en ja, er zijn een aantal grote, zwaar gestileerde documentaires), maar in de meeste

gevallen is 'de look' niet waar het over gaat. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat we niet geven om compositie, beeldkader en belichting – wat we zeker willen is dat onze films er zo goed mogelijk uitzien. Maar we willen ook dat ze er reëel uitzien.

Je hoeft niet in log te schieten om te kunnen bewerken

Er is geen noodzaak om te beweren dat log of RAW je het maximale potentieel geeft voor grading, maar laten we ons ontdoen van het idee dat we standaard gamma-bestanden niet kunnen bewerken. Dat kan, en dat is wat de industrie al tientallen jaren doet.

Ja, het is frustrerend dat Rec 709 (nvdr: standaard voor kleur bij HDTV in thuisomgeving) een zeer beperkt dynamisch bereik heeft in vergelijking met je camera, maar dat is hoe je werk zal worden beoordeeld. Hoe zit het met HDR (nvdr: High Dynamic Range, een techniek die in principe een groter contrast en kleurbereik levert, waardoor beelden nog realistischer en spectaculairder ogen)? HDR, in theorie, is prachtig, maar tenzij je volledige controle hebt over hoe de output zal worden bekeken (bijvoorbeeld voor een beurs of een tentoonstelling) dan kun je HDR vergeten. Stel dat je filmt voor Netflix of Amazon, gefeliciteerd, dan zal de postproductie je sowieso uit handen worden genomen, en dan zal je dit toch niet lezen.

En denk niet dat schieten in log betekent, dat je - omdat je een groter dynamisch bereik hebt - je geen zorgen hoeft te maken over het krijgen van een juiste belichting: eigenlijk kan het tegenovergestelde waar zijn.

Stel je camera goed in

Ben je niet tevreden van de beelden zoals ze uit de camera komen, wijzig dan je instellingen. Moderne videocamera's geven je een enorm scala aan opties om het standaardbeeld dicht te brengen bij wat je wilt te verkrijgen. Als je een Sony-camera hebt en wilt instellen, beveel ik Alister Chapman's blog aan. Beeldprofielen zijn je vriend.

Er is veel te zeggen om het beeld zo dicht mogelijk bij het gewenste beeld te krijgen bij opname. Dit is zowel filosofisch als praktisch, maar ik ben er vast van overtuigd dat, wat voor soort film je ook maakt, een duidelijk idee hebben van hoe je wilt dat het eindresultaat eruit moet zien, alles gemakkelijker maakt. Productieontwerp, belichting, beeldkader, acteren, make-up moeten elkaar idealiter aanvullen. Hoe completer je visie, hoe gemakkelijker het is om die beslissingen te nemen op het moment van de shooting. Je kan niet alles oplossen in de postproductie.